

‘Hij wil niets met ons kind te maken hebben’

Als Anne Oude Luttikhuis (22) twee weken over tijd is en de zwangerschapstest positief uitslaat, staat haar wereld op zijn kop. Anne is net van school en heeft het financieel niet breed. En dan laat de vader van hun kind haar tot overmaat van ramp aan haar lot over.

‘Patrick en ik kennen elkaar van het uitgaan. Hoewel iedereen ons als stelletje zag, waren we alleen goede vrienden die af en toe seks met elkaar hadden. Jarenlang had ik de anticonceptiepil gebruikt. Omdat ik veel bloedingen had, was ik er net een paar dagen mee gestopt. Ik wilde mijn lichaam even rust gunnen en daarna overgaan op een andere pil. In die periode raakte ik zwanger.

Ik realiseerde me geen moment dat we geen enkele vorm van anticonceptie gebruikten. Misschien stom, maar ik had de pil zó lang geslikt, ik wist niet beter. Maar ja, daar stond ik, huilend met een positieve zwangerschapstest te trillen op mijn benen van de schrik.

Mijn wereld stond op zijn kop. Ik kwam net van school, had pas een jaarcontract gekregen. Ik was verhuisd naar een woning met één slaapkamer. Hoe moest ik daar met een kind wonen? Bovendien wilde ik helemaal geen kinderen. Maar abortus was geen optie, dat vind ik moord. En er zijn vrouwen die tevergeefs proberen zwanger te raken. Ik vond het oneerlijk als ik mijn kind dan liet weghalen.

Te jong om vader te zijn

Ik heb nooit de wens gehad om met Patrick en onze zoon een gezinnetje te vormen. Van verliefdheid was geen sprake. Maar ik verwachtte niet dat ik er helemaal alleen voor zou komen te staan. Patrick is namelijk een sympathieke jongen, ik had verwacht dat hij Sam op zijn minst regelmatig zou bezoeken en hem af en toe een weekend bij hem zou laten logeren.

Toen ik zeven weken zwanger was, belde ik hem daarom op met de vraag of hij wilde langskomen om iets te bespreken.

Doodeng vond ik het om het gesprek aan te gaan. Ik had werkelijk geen idee hoe hij zou reageren. Hij zei dat hij zichzelf te jong vond om vader te zijn en dat hij daarom niets met het kind te maken wilde hebben. Hij wilde wel met me mee naar een abortuskliniek.

Dat hij me daar niet in mijn eentje naartoe wilde laten gaan, vond ik nog lief. Maar mijn besluit stond vast, ik hield dit kind. Hij respecteerte dat, op voorwaarde dat ik zijn keuze respecteerte om geen vader te zijn. Op dat moment klonk het heel logisch. Ik koos ervoor om ons kind te houden, niet hij. Pas toen hij weg was, besepte ik wat dat betekende: hij stak zijn kop in het zand en liep weg voor de realiteit. Ik stond er nu echt alleen voor, ook financieel.

Eenzaam en alleen

Mijn ouders waren ontzettend boos om wat er was gebeurd. Mijn moeder begreep niet hoe ik zo stom was geweest om geen condoom te gebruiken. Gelukkig draaiden zij en mijn vader bij – ik had hun hulp hard nodig.

Voor de echo's vielen me zwaar. Toen ik met tien weken het hartje van de baby zag kloppen, vond ik het zó erg dat ik dit alleen moest meemaken. Bij de twintigwekenecho kwamen opnieuw de tranen toen ik te horen kreeg dat het een jongetje was. Ik associeerde dat direct met zijn vader.

Tijdens mijn zwangerschap hebben Patrick en ik elkaar twee keer gezien. De laatste keer had hij een vriend bij zich, dus dat was helemaal een oppervlakkig gesprek. Hij vroeg nauwelijks hoe het met mij en het kind ging. Omdat ik vond dat hij dat toch moest weten, hield ik hem per sms en msn op de hoogte. Bij elk berichtje hoopte ik dat hij op zijn besluit terugkwam, wat natuurlijk niet gebeurde.

Ondanks alles was ik stralend zwanger. Trots liet ik elke twee weken een buikfoto maken. Ik voelde me goed en genoot van het zwanger zijn. Totdat ik in de laatste maand met zwangerschapsvergiftiging in het ziekenhuis belandde. Ik lag op een zaal met andere vrouwen, die natuurlijk regelmatig bezoek kregen van hun partner. Dat stak enorm. Ik voelde me beroerd en eenzaam, en had behoefte aan de steun van de vader van mijn kind.

Hij mist een vaderfiguur

Tijdens de bevalling had ik genoeg steun van mijn moeder en mijn beste vriendin. De eerste uren met Sam heb ik er helemaal niet bij stilgestaan dat Patrick er niet was. Dat kwam later. Ik dacht namelijk dat hij na de geboorte toch razend nieuwsgierig moest zijn. Vooral toen ik hem het geboortekaartje had gestuurd, dacht ik dat hij wel zou bijdraaien. Maar hij kwam niet en dat deed me vooral voor Sam veel pijn. Alle kinderen hebben een vader en moeder, zo hoort het ook. Maar mijn zoon groeit op zonder vader.

Als ik straks een vriend heb, kan die natuurlijk een vader voor Sam zijn. Als kind van gescheiden ouders weet ik echter dat dat niet hetzelfde is. Die bloedband is heel belangrijk. Gelukkig komen mijn vader en mijn broers regelmatig over de vloer, zodat Sam ook mannen om zich heen heeft. Je kunt dan

merken dat hij geen vader gewend is, hij schrikt namelijk van mannenstemmen. Als zijn opa tegen hem praat, barst hij soms zomaar in huilen uit. Dan heb ik het erg moeilijk, omdat hij niet weet hoe het is om een vader te hebben. Zelig vind ik dat.

Alleenstaand ouder zijn, is best zwaar

Voor mij waren de eerste acht maanden met Sam slopend. Na mijn verlof werkte ik 28 uur per week. Op het kinderdagverblijf was ik 's ochtends de eerste die haar kind bracht en de laatste die hem ophaalde. Heel naar.

Daar kwam bij dat Sam toen nog niet doorsliep. Zo'n vijf tot tien keer per nacht werd hij wakker en moest ik eruit om hem te troosten. Overdag was ik vreselijk moe. Als Sam veel aandacht vroeg, kon ik hem die vaak niet geven. Ik had er de energie niet voor of was prikkelbaar. Soms stapte ik 's nachts zelfs boos uit bed als hij weer wakker werd. Ik baalde van die gebroken nachten. Dat waren ook de momenten dat ik Patricks hulp miste. Had hij Sam in de weekenden opgevangen, dan had ik mijn rust kunnen nemen. Maar bij de pakken neer zitten doe ik nooit. En als Sam naar me lacht, vergeet ik direct hoe zwaar het kan zijn.

Blijven hopen

Een half jaar geleden heb ik Patricks ouders een brief met foto's van Sam gestuurd in de hoop dat zij wel een opa en oma voor hun kleinzoon willen zijn. Ik vind familie heel belangrijk

– een kind moet weten wie zijn ouders én wie zijn opa en oma zijn. Helaas willen zij Sam ook niet opzoeken. Drie maanden nadat ik de brief had verstuurd, belde zijn moeder om te vertellen dat ze tevergeefs op Patrick

hebben ingesproken om contact te zoeken met Sam. Hij blijft bij zijn standpunt en zij willen hun zoon niet afvallen. Heel erg vind ik dat, maar nee, boos ben ik niet. Ook niet op Patrick. Hij is een lieve, rustige jongen die waarschijnlijk erg met zichzelf in de knoop zit. Het was mijn keuze om ons kind te houden, niet de zijne. Ik kan hem niet dwingen om de vaderrol op zich te nemen. Toch blijf ik hopen dat hij op een dag op de stoep staat en een vader voor Sam wil zijn. Vrienden zeggen dat ik een keer onverwacht met Sam bij Patrick langs moet gaan. Dan móet hij zijn zoon wel zien. Maar ik ben bang voor de confrontatie, bang dat hij boos wordt en dat alle pijn – die ik nu een beetje achter me kan laten – weer naar boven komt.

Als Sam later vraagt waarom hij geen vader heeft, dan leg ik het hem allemaal uit en mag hij beslissen wat hij doet. Als Sam hem wil opzoeken, breng ik 'm er desnoods heen.

Dan is het zijn keuze.' ■

De naam Patrick is om privacyredenen gefingeerd.

‘Met me mee naar de abortuskliniek, dat wilde hij wel’